

Boros Imre: Rendszerváltás újraélesztve

2019 július 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tizedik éve van patrióta, kétharmados kormánya Magyarországnak

, ami mindenképpen jó alkalom annak megállapítására, hogy hasonló dolgokra vágyhatott a magyar társadalom, amikor 1989 táján belevágott a rendszerváltoztatásnak mondott folyamatba.

Mert vágyott a demokratikus berendezkedésre és annak intézményi biztosítékaira, az alapvető polgárjogok megvalósulására, a szabad utazásra, a véleménynyilvánítás szabadságára, szabad vállalkozásra és még egy sor dologra. Mindenekelőtt azonban arra vágyott, hogy lényegesen jobb anyagi körülmények között élhessen.

Ami a demokrácia intézményi és törvényi kellékeit illeti, azokhoz gyorsan hozzájutottunk, szabadon választhatunk, jöhettünk-mehettünk – ha voltak hozzá anyagiak – a földgolyón, még a véleményünket is elmondhattuk. De hogy tömeges létnívójavulás állt volna be az első két évtizedben, az nemcsak enyhe túlzás, hanem egyenesen valótlanság is. Éppen ellenkezőleg: még abból is jócskán veszítettünk, ami korábban megvolt.

A magyar gazdaság csak 2010 után kezdte teljesíteni azokat a várakozásokat, amiket már a kilencvenes években joggal reméltünk. Az első szabadon választott kormányzat szociális piacgazdaságról szóló alapvetése időhiányában még hamis illúziót sem volt képes társadalmi méretekben elállítani, ezért elbukott, nem is beszélve a hosszú nyúl baloldali restaurációról, amit csak epizódszerűen szakított meg egy rövid felívelés 1998–2002 között. A 2010 utáni évtizedet ezzel szemben a gazdasági sikerek jellemzik, csökkenő állami deficit, és államadósság, a több évtizedes magas inflációs trend megtörése, megfizethető hitelkamatok, egyensúly a pénzügyi mérlegekben – de mindenekelőtt dinamikus javuló népjólét. Semmi kétség afelől, hogy a rendszerváltoztatást induláskor (vagy inkább már azt megelőzően) vakvágányra terelték. Egészen 2013-ig kellett várunk, hogy a „szerelvény” immár biztos pályán kezdjen végre robogni, benne az egyre jobban boldoguló néppel.

Az emberöltői tétlen toporgás és botladozás mindenképpen szükségessé teszi, hogy áttekintsük a mellékvágányra terelés történetét. Ez a hazai társadalomtudósoknak lenne a feladata, amelynek elvégzésével máig adósok. Helyette viszont azt vizionálják, hogy az akadémiai kutatás szabadsága veszendőbe megy, amikor a kormány kézzelfogható eredményeket is elvár azokért a milliárdokért, amibe csak a társadalomnak évről évre kerülnek.

A hivatásosok produktumainak hiányát legalább részben illene pótolni, minden lehetséges tévedést és elnagyolást is, vállalva az ezekért kapott jogos és esetleg méltatlan kritikát. De visszatérve a rendszerváltoztatásra, meglátásom szerint a beavatott hazai és közreműködő szövetségeseik már évekkel a politikai „big boom”, az első, 1990-es szabad választások előtt, legkésőbb 1985-től készültek. Ekkor indult újra a hazai eladósodás, amit 1981 és 1984 között még érdemben sikerült megfékezni. Az eladósodás számszaki tényeit – úgymint árfolyamvesztések, kamathalmozódás és a külkereskedelmi cserearányok folyamatos romlása – hosszú évekig sikerült az amúgy sem kifejezetten tájékozott közvélemény előtt eltitkolni.

A sikeres álcáhadművelet intézményes letéteményese a Magyar Nemzeti Bank volt.

A jegybank az állam adósságait és devizatartalékait a saját, és nem az állam nevében, de annak felelősségére kezelte, és a halmozódó bajokat nemzetközi standardokkal köszönőviszonyban sem lévő könyvvezetési technikákkal takarta el. A szociális piacgazdaság illúziójával átitatott kormányzatnak nem volt érkezése ennek feltárására, a rendszer egészen 1997-ig élt tovább, amikor a hatalomra került kétharmados balliberális kormányzat az addig begyűjtött veszteségeket egy laza parlamenti törvényalkotási mozdulattal az államkaszára hárította. De azt már nem magyarázta meg, hogy a veszteségek miként keletkeztek, és ellenértéküket nyereségként kik tették zsebre. Az „ajándékba” kapott hatalmas új államadósság terheit pedig a „hónmentnek” kikiáltott Bokros-csomag keretében már a parlamenti mutatóanyagukat megelőzően rázúdították a hazai adófizetőkre, ami gyorsította nemcsak az anyagi romlást, de visszafordíthatatlan károkat okozott a társadalom humán szövetében is.

A hazai balliberális alakulat a politikai rendszerváltoztatás előtt is tudta, hogy szó sincs a rendszerváltoztatás kapcsán semmiféle szociális piacgazdaságról, éppen ellenkezőleg, ennek már a „művelt” Nyugaton is kezdett befellegzeni. Az 1989-es washingtoni konszenzus éppen arról szólt (ha valaki a sorok között is képes volt akkoriban olvasni), hogy a nemzetközi pénzügyek kevésnek találta hagyományos vadászterületeit a profitigényeihez mérten, ezért új vadászterületeket keresett, és a régiéken is fokozta a kihozatalt. Az 1989 utáni privatizációs és deregulációs hullám éppen ennek a profitéhes tükének nyitott kaput a világ számos országában, így a frissen demokratizálódott Közép- és Kelet-Európa országokban is.

A történelmi tapasztalat immár három évtized múltán azt mutatja, hogy mégsem egyforma hatékonysággal sikerült ezt mindenütt a térségben végrehajtani. Hazánk és Lengyelország „túlteljesített” az eladósodásban, ami a „kifektet? befektet?knek” könny? behatolási terepet ígért. A hajdani Csehszlovákia mérsékelt adósságerterhet cipelt. A lengyelek minden lehet?séget megragadtak adósságaik leírására, és ezt nagy sikerrel végezték, a mieink ezzel szemben ilyen ajánlatokon még meg is sért?dtek a Surányi György által vezetett jegybankban. Felettebb eltér? volt a fogadtatása a termel? t?kének és egyben a hazai piacok védelmének is. A csehek csak zöldmez?s beruházásokra fogadtak idegen t?két, a többit hazai keretekben, nagyvonalú nemzeti vagyonjuttatás által hasznosították, üt?képes nemzeti középosztályt hozva létre. Ott a kommunisták által elkobzott vagyont az is visszaadták, nálunk csak szimbolikus, részleges és csekély kárpótlás járt.

Az eredeti elképzelés szerint, beavatott körökben az államadósság bedöntése is szóba jött. A magyar adósságleveleket így csekély százalékért lehetett volna felvásárolni és névértéken becsereálni a hazai gazdaság zászlóshajóira. Ez az elképzelés az adósság-részvénycsere elegáns nevet kapta. Ha teljesül, az ország gazdasági gerince néhány százmillió dollárért került volna külföldi kezekbe.

A tartalékmegoldás is dögvészként söpört végig az országon. A „nemzetközi befektet?k” amit akartak, megvették, amennyiért éppen akarták, a teli szájjal a piac mindenhatóságáért ágálók elhagyták legendás elkötelezettségüket a piac iránt, és a versenyztetésr?l is megfélekedtek, ráadásul a nagy cégek t?zsdei versenyalapú bevezetése sem m?ködött. A megszerzett és állami kezekben pocsékul m?ködtetett cégek egy része ontotta a hasznot az új tulajdonosoknak, míg másokat éppen azért vettek meg, hogy a konkurenciát eltüntessék a piacról.

A balliberális alakulat utolsó rémtette az uniós tárgyalások agrárfejezetéhez kapcsolódik, amikor is a nekünk járó támogatások mintegy egynegyedét sikerült megszerezni, miközben mások több mint a feléhez hozzájutottak. Ez a hazai gazdáknak további mintegy évtizedes versenyhátrányt okozott. Mindez azonban nem ment volna célorientált szakmai és politikai támasz nélkül. Szakmai támaszként szolgáltak az eladósításban kulcsszerepet játszó, f?ként jegybanki „szakért?k”, akik közül sokan kereskedelmi bankok vezet?i lettek, ami az ország kifosztásában a rendszerváltoztatás után is hosszan garantálta a zavartalanságot. A megingathatatlan politikai támasz az SZDSZ volt, amely a vele koalícióra lép? MDF-et és az MSZP-t is elindította a végpusztulás útján. Igaz, dolga végeztével maga is „felszívódott”, de szelleme, int? jelként ma is fel-felbukkan.

Tizedik éve azonban patrióta, kétharmados kormánya van Magyarországnak, amely „újraélesztette” a rendszerváltoztatást, amelynek gyümölcseit élvezzük. Ehhez persze kellett egy, az „újraélesztésben” érdekelt párt, kellett a jegybank támogatása és a választók harcos kiállása, ami ha kellett, az urnáknál, ha kellett, az utcákon is többször megnyilvánult.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
